

МЕЛЬНИК**Володимир Олександрович
(1959–2011)***Випускник дорожньо-будівельного
факультету (1978)*

Міський голова м. Обухова
Київської області (1998–2011). Політичний діяч,
інженер-будівельник. Заслужений працівник сфери
послуг України, відмінник освіти України

Народився 12 вересня 1959 р. у с. Поромівка Житомирської області. У 1974 р. закінчив Поромівську восьмирічну школу і вступив до Житомирського автомобільно-шляхового технікуму, де здобув кваліфікацію техника-будівельника із будівництва й експлуатації автомобільних шляхів. За направленням розпочав трудову діяльність на посаді майстра Обухівського ремонтно-будівельного управління.

У 1978 р., прагнучи продовжити освіту та розширити професійний обрій, Володимир Олександрович вступив до Київського автомобільно-дорожнього інституту. В листопаді того ж року був мобілізований до лав Радянської армії. До 1980 р. проходив строкову військову службу у м. Москві. Опісля продовжив навчання в КАДІ й у 1986 р. закінчив інститут, здобувши професію інженера-будівельника. Згодом В. О. Мельник отримав іще один диплом — магістра державного управління в Академії державного управління при Президенті України. А в 2009 р. захистив дисертацію кандидата політичних наук.

Протягом 1988–1998 рр. працював начальником Обухівського комбінату комунальних підприємств.

У 1998 р. був обраний Обухівським міським головою. На цій посаді Володимир Олександрович Мельник працював до кінця життя, яке трагічно обірвалося 20 жовтня 2011 р. під час ДТП на Київській трасі поблизу с. Таценки.

«Ми віримо в оберігальну силу символіки нашого міста і несемо відповідальність за збереження культурного надбання нашого краю, примноження його нашими сучасниками й передачу дітям та онукам. Щоб і вони пишалися нами — обухівцями, що живуть на межі тисячоліть і які усвідомили себе часточкою величної історії нашої святої древньої землі», — так писав про довірене йому місто Володимир Мельник. На посаді міського очільника він займався розвитком культури, освіти, промисловості, відродженням традицій. Як інженер-будівельник, Володимир Олександрович знав, як саме потрібно підходити до надвідповідального завдання розбудови міста, а як лідер добре розумів, що в будь-якій справі вирішальним завжди є людський фактор.

За часів В. О. Мельника м. Обухів, у якому проживає близько 32,5 тис. осіб, за промисловим потенціалом вийшло на перші позиції на Київщині. Цьому значно

сприяло спорудження Трипільського промислового вузла, до якого ввійшли: ВАТ «Київський картонно-паперовий комбінат», ВАТ «Цегла Трипілля», ВАТ «Завод вентиляційних виробів і металевих конструкцій», ВАТ «Стиролбіотех», ВАТ «Завод пористих виробів», ТОВ «Інтерформ». Успішну діяльність розгорнули й сільськогосподарське підприємство ВАТ «Обухівське», підприємство з виробництва пластмасових виробів ТОВ «Алеана», ЗАТ «Обухівський молочний завод», підприємства побутового обслуговування, два готелі, вісім автозаправок, підприємство із транспортних перевезень ТОВ «Обухівтранс» та з вантажних перевезень «Автомобіліст», Обухівське лісництво.

Крім шкіл і садочків, у місті функціонували лицей, гімназія, міжшкільний навчально-виробничий комбінат, автошкола, школа мистецтв, п'ять бібліотек, краєзнавчий музей, музей А. С. Малишка, центр культури і дозвілля, будинок культури, підлітковий клуб «Романтик», дитячо-юнацька спортивна школа, спорткомплекс. Плідно працювали й засоби масової інформації — газети «Обухівські вісті» та «Обухівський край», студія радіомовлення, телестудії «Екран» і «Бард». На території Обухова діяло п'ять православних церков, дев'ять релігійних конфесій та костел.

Патріотизм і любов до рідної землі, міста, в якому жив, були для Володимира Мельника не показною модою чи ширмою для прикриття політичних амбіцій, а станом душі. Володимир Олександрович був твердо переконаний, що, якщо кожен керівник дбатиме, щоб його підлегли та їхні родини жили заможнo й щасливо, заможнoю та щасливою стане вся Україна.

Був відзначений державними нагородами України, зокрема подяками Президента України (1999) та Прем'єр-міністра України (2004), Грамотою Верховної Ради України (2010). У 2004 р. удостоєний почесного звання «Заслужений працівник сфери послуг України», а у 2005 р. - звання «Відмінник освіти України». У 2008 р. Указом Президента України нагороджений орденом «За заслуги» III ст., серед інших нагород - орден святого рівноапостольного князя Володимира III ст., грамота Митрополита Київського і всієї України, предстоятеля Української православної церкви.

Разом із дружиною виховав доньку й сина.